

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobců: **a) DAN,** IČ: 75085836, se sídlem Studentská 1770/1, Ostrava, **b) ESO,** IČ: 75085844, se sídlem Studentská 1770/1, Ostrava, **c) IBIS,** IČ: 75086581, se sídlem Studentská 1770/1, Ostrava, **d) NEZI,** IČ: 75089661, se sídlem Studentská 1770/1, Ostrava, **e) OPUS,** IČ: 75089670, se sídlem Studentská 1770/1, Ostrava, všichni zast. JUDr. Jiřím Miketou, advokátem, se sídlem Jaklovecká 18, Ostrava 10, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce,** se sídlem Horní náměstí 103/2, Opava (dříve Ministerstvo práce a sociálních věcí, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2), o kasační stížnosti žalovaného a o kasační stížnosti Ministerstva práce a sociálních věcí proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2012, č. j. 11 A 173/2010 – 219,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2012, č. j. 11 A 173/2010 – 219, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21. 5. 2010, č. j. 2009/59907-424, a rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě ze dne 26. 6. 2009, č. j. ÚP/KaP/509/108207/09/Pa, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21. 5. 2010, č. j. 2009/59914-424, a rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě ze dne 26. 6. 2009, č. j. ÚP/KaP/509/110329/09/Pa, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21. 5. 2010, č. j. 2009/59912-424, a rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě ze dne ze dne 29. 6. 2009,

č. j. ÚP/KaP/509/113387/09/Pa, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

V. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21. 5. 2010, č. j. 2009/61983-424, a rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě ze dne 21. 7. 2009, č. j. ÚP/KaP/509/194810/09/Kr, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

VI. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21. 5. 2010, č. j. 2009/61979-424, a rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě ze dne 21. 7. 2009, č. j. ÚP/KaP/509/194773/09/Kr, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

VII. Žalobci ani žalovaný **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žalovaného.

VIII. Žalobci, žalovaný ani Ministerstvo práce a sociálních věcí **nemají** právo na náhradu nákladů řízení, které předcházelo rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2012, č. j. 11 A 173/2010 – 219.

IX. Kasační stížnost Ministerstva práce a sociálních věcí **se odmítá**.

X. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti Ministerstva práce a sociálních věcí.

Odůvodnění:

I.
Obsah napadených rozhodnutí žalovaného

[1] Žalobci jsou základními články (organizačními jednotkami) občanského sdružení Asociace klubů TRIANGL, IČ: 43965539, se sídlem Studentská 1770, Ostrava. Rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „ministerstvo“) ze dne 21. 5. 2010, č. j. 2009/59907-424, bylo zamítnuto odvolání žalobce a) proti rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 6. 2009, č. j. ÚP/KaP/509/108207/09/Pa, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci a) podle § 140 odst. 4 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. b) téhož zákona, kterého se dopustil tím, že jako agentura práce porušil ustanovení § 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti, neboť ve smyslu § 14 odst. 1 písm. b) téhož zákona zprostředkoval bez povolení zaměstnání cizinců; rozhodnutím ministerstva ze dne 10. 10. 2006, zn. 2006/59629-41, přitom bylo žalobci a) vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání českých občanů na území České republiky.

[2] Rozhodnutím ministerstva ze dne 21. 5. 2010, č. j. 2009/59914-424, bylo zamítnuto odvolání žalobce b) proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 6. 2009, č. j. ÚP/KaP/509/110329/09/Pa, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci b) podle týchž ustanovení jako v případě žalobce a) uložena pokuta ve výši 150 000 Kč za správní delikt, kterého se dopustil tím, že jako agentura práce zprostředkoval bez povolení zaměstnání cizincům; rozhodnutím ministerstva ze dne 10. 10. 2006, zn. 2006/59628-41, přitom bylo žalobci b) vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání českých občanů na území České republiky.

[3] Rozhodnutím ministerstva ze dne 21. 5. 2010, č. j. 2009/59912-424, bylo zamítnuto odvolání žalobce c) proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 6. 2009, č. j. ÚP/KaP/509/113387/09/Pa, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci c) podle týchž ustanovení jako v případě žalobce a) uložena pokuta ve výši 180 000 Kč za správní delikt, kterého se dopustil tím, že jako agentura práce zprostředkoval bez povolení zaměstnání cizincům; rozhodnutím ministerstva ze dne 17. 10. 2006, zn. 2006/59895-41, přitom bylo žalobci c) vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání českých občanů na území České republiky.

[4] Rozhodnutím ministerstva ze dne 21. 5. 2010, č. j. 2009/61983-424, bylo zamítnuto odvolání žalobce d) proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 7. 2009, č. j. ÚP/KaP/509/194810/09/Kr, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci d) podle týchž ustanovení jako v případě žalobce a) uložena pokuta ve výši 90 000 Kč za správní delikt, kterého se dopustil tím, že jako agentura práce zprostředkoval bez povolení zaměstnání cizincům; rozhodnutím ministerstva ze dne 7. 11. 2006, zn. 2006/65731-41, přitom bylo žalobci d) vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání českých občanů na území České republiky.

[5] Rozhodnutím ministerstva ze dne 21. 5. 2010, č. j. 2009/61979-424, bylo zamítnuto odvolání žalobce e) proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 7. 2009, č. j. ÚP/KaP/509/194773/09/Kr, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci e) podle týchž ustanovení jako v případě žalobce a) uložena pokuta ve výši 90 000 Kč za správní delikt, kterého se dopustil tím, že jako agentura práce zprostředkoval bez povolení zaměstnání cizincům; rozhodnutím ministerstva ze dne 7. 11. 2006, zn. 2006/65729-41, přitom bylo žalobci e) vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání českých občanů na území České republiky.

II.
Dosavadní průběh řízení před správními soudy

[6] Proti uvedeným pěti rozhodnutím ministerstva se žalobci bránili pěti žalobami ze dne 21. 7. 2010, podanými společným zástupcem a ve formě jednoho společného podání, v němž navrhli, aby soud napadená rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a vady řízení.

[7] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 6. 2011, č. j. 11 A 173/2010 – 115, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Proti rozsudku městského soudu ze dne 14. 6. 2011 se žalobci bránili kasační stížností ze

dne 12. 7. 2011, ve které navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 3. 2012, č. j. 4 Ads 133/2011 – 183, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2011 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, nikoli však ve vztahu k první kasační námitce, týkající se rozsahu žalobcům vydaných oprávnění ke zprostředkování zaměstnání. Nejvyšší správní soud shledal důvodnou druhou stěžejní námitku, totiž že v projednávané věci bylo s ohledem na osoby žalobců a výši pokut, které jím byly uloženy, zřejmé, že by pro ně pokuty mohly mít likvidační charakter. Dalšími námitkami se Nejvyšší správní soud již nezabýval, neboť by to bylo nadbytečné.

[9] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 6. 2012, č. j. 11 A 173/2010 – 219, výrokem I. zrušil rozhodnutí ministerstva ze dne 21. 5. 2010, č. j. 2009/59907-424, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 6. 2009, č. j. ÚP/KaP/509/108207/09/Pa, a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení, výrokem II. zrušil rozhodnutí ministerstva ze dne 21. 5. 2010, č. j. 2009/59914-424, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 6. 2009, č. j. ÚP/KaP/509/110329/09/Pa, a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení, výrokem III. zrušil rozhodnutí ministerstva ze dne 21. 5. 2010, č. j. 2009/59912-424, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 6. 2009, č. j. ÚP/KaP/509/113387/09/Pa, a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení, výrokem IV. zrušil rozhodnutí ministerstva ze dne 21. 5. 2010, č. j. 2009/61983-424, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 7. 2009, č. j. ÚP/KaP/509/194810/09/Kr, a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení, výrokem V. zrušil rozhodnutí ministerstva ze dne 21. 5. 2010, č. j. 2009/61979-424, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 7. 2009, č. j. ÚP/KaP/509/194773/09/Kr, a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení, a dále výrokem VI. uložil žalovanému povinnost nahradit žalobcům náklady řízení v částce 66 760 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobců.

[10] V odůvodnění rozsudku městský soud poukázal na svoji vázanost právním názorem, jenž byl vyjádřen ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2012, a shledal nedůvodnou námitku, že na základě licence, udělené pro zprostředkování práce občanům České republiky na území České republiky, by žalobci měli být oprávněni zprostředkovávat zaměstnání rovněž občanům Evropské unie a dalším osobám, které jsou pro účely zaměstnání (nepřímo) postaveni na roveň občanům České republiky. Městský soud ovšem vyhodnotil jako důvodnou námitku likvidačních důsledků žalobou napadených rozhodnutí, neboť žalobcům uložené pokuty nelze vzhledem k jejich výši označit jinak než jako zjevně likvidační.

III.
Obsah kasačních stížností a vyjádření žalobců

[11] Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2012 se Ministerstvo práce a sociálních věcí bránilo kasační stížností ze dne 9. 7. 2012, podanou z důvodu podle § 103

odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), ve které navrhlo, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, popř. aby bylo vydáno opravné usnesení podle § 54 odst. 4 s. ř. s. či došlo jiným způsobem k nápravě věci. Současně navrhlo přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Poukázalo na § 69 s. ř. s. a namítalo, že na základě čl. I bod 87. a čl. II bod 16. zákona č. 367/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 367/2011 Sb."), jakož i § 4 odst. 1 písm. j) bod 3. zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, přešla s účinností od 1. 1. 2012 působnost Ministerstva práce a sociálních věcí rozhodovat o odvolání ve věcech správních deliktů podle zákona o zaměstnanosti na Státní úřad inspekce práce. Státní úřad inspekce práce se tak ode dne 1. 1. 2012 stal rovněž procesním nástupcem ministerstva v soudních řízeních v těchto věcech. Nejvyšší správní soud, jakož ani Městský soud v Praze však tuto skutečnost nezohlednily a i po tomto datu vedly řízení s ministerstvem, které však již v dané věci nebylo pasivně procesně legitimováno.

[12] Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2012 se bránil rovněž žalovaný Státní úřad inspekce práce (dále též „stěžovatel"), který v kasační stížnosti ze dne 27. 7. 2012 uvedl, že ke kasační stížnosti ministerstva nemá připomínek. Současně sdělil, že mu napadený rozsudek do té doby nebyl doručen, a požádal proto o jeho zaslání. Nejvyšší správní soud následně zaslal napadený rozsudek žalovanému do datové schránky; tento mu byl doručen dne 7. 8. 2012. V doplňujícím podání ze dne 17. 10. 2012, učiněném na výzvu soudu, žalovaný výslovně uvedl, že jeho podání ze dne 27. 7. 2012 má být považováno za kasační stížnost, kterou se domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2012, přičemž co do rozsahu a důvodů zcela odkazuje na obsah kasační stížnosti ministerstva ze dne 9. 7. 2012. Uvedl, že napadený rozsudek mu byl doručen spolu se spisem ministerstva dne 2. 8. 2012.

[13] Žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 2. 8. 2012 navrhli, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřípustnost podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., popř. tuto zamítl. Kasační stížnost podle jejich názoru nelze projednat ani tehdy, pokud skutečně bývalo mělo být jednáno s procesním nástupcem původního žalovaného, a řízení před městským soudem proto trpělo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

IV.
Posouzení zákonných náležitostí kasační stížnosti žalovaného

[14] Při projednání kasační stížnosti žalovaného Státního úřadu inspekce práce Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná jeho zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Z obsahu kasační stížnosti se podává, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“*

[16] Nejvyšší správní soud zvážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který ministerstvo podalo současně s kasační stížností a k němuž se připojil též žalovaný. Dospěl k závěru, že o tomto návrhu není v projednávané věci třeba rozhodovat, neboť Nejvyšší správní soud přistoupil k přednostnímu projednání a meritornímu rozhodnutí o samotné kasační stížnosti poté, co mu byl předložen spis městského soudu, poučil účastníky řízení o složení senátu, který věc projedná a rozhodne, přičemž ze strany účastníků nebyla vznesena námitka podjatosti, a poté, co provedl úkony podle § 109 odst. 1 s. ř. s. Rozhodnutí o odkladném účinku kasační stížnosti by bylo v tomto případě nadbytečné, neboť přiznání odkladného účinku kasační stížnosti může obecně přinést ochranu toliko v období do vydání rozhodnutí o věci samé.

V.
Posouzení důvodnosti kasační stížnosti žalovaného

[17] Po přezkoumání kasační stížnosti žalovaného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[18] Stěžovatel namítal, že na základě čl. I bodu 87. a čl. II bodu 16. zákona č. 367/2011 Sb. přešla s účinností od 1. 1. 2012 působnost Ministerstva práce a sociálních věcí rozhodovat o odvolání ve věcech správních deliktů podle zákona o zaměstnanosti na Státní úřad inspekce práce. Státní úřad inspekce práce se tak ode dne 1. 1. 2012 stal rovněž procesním nástupcem ministerstva v soudních řízeních v těchto věcech a Nejvyšší správní soud, jakož i Městský soud v Praze pochybily, pokud i po tomto datu vedly řízení s ministerstvem, které však již v dané věci nebylo pasivně procesně legitimováno.

[19] Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku důvodnou.

[20] Ustanovením čl. I bod 87. zákona č. 367/2011 Sb. došlo s účinností od 1. 1. 2012 k úpravě § 141 odst. 4 zákona o zaměstnanosti tak, že namísto znění *„správní delikty podle tohoto zákona v prvním stupni projednává Úřad práce“* bylo zařazeno *„správní delikty podle tohoto zákona v prvním stupni projednávají Státní úřad inspekce práce nebo oblastní inspektoráty práce.“*

[21] Podle čl. II bod 16. věta první a druhá zákona č. 367/2011 Sb. *„kontroly a správní řízení ve věci uložení pokut za přestupky a správní delikty, zahájené do dne nabytí účinnosti tohoto zákona krajskými pobočkami Úřadu práce dokončí podle dosavadních právních předpisů příslušné oblastní inspektoráty práce. Správní řízení zahájená nebo vedená ministerstvem“* (tj. Ministerstvem práce a sociálních věcí) *„do dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů Státní úřad inspekce práce.“*

[22] Na základě citovaných ustanovení přešla s účinností od 1. 1. 2012 působnost Ministerstva práce a sociálních věcí k vedení správních řízení, v nichž jsou projednávány správní delikty podle zákona o zaměstnanosti, na Státní úřad inspekce práce. Státní úřad inspekce práce se tak ode dne 1. 1. 2012 stal rovněž procesním nástupcem ministerstva v soudních řízeních v těchto věcech, a ze zákona tak vstoupil i do postavení žalovaného v nyní projednávané věci.

[23] Nelze proto než dospět k závěru, že městský soud při projednání věci a vydání napadeného rozsudku zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, pokud i po 1. 1. 2012 jako se žalovaným jednal s Ministerstvem práce a sociálních věcí, a nikoli se Státním úřadem inspekce práce jako jeho procesním nástupcem. Na posouzení této vady přitom nemůže mít vliv, pokud totožným způsobem pochybil i Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 23. 3. 2012, tedy vydaným rovněž v období po 1. 1. 2012, zrušil předcházející rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2011 a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[24] Nejvyšší správní soud pro úplnost a nad rámec potřebného odůvodnění dodává, že kasační stížnost nebylo možno odmítnout pro nepřípustnost podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jak navrhovali žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti, za situace, kdy tato byla podána ze zcela jiných důvodů a jiným účastníkem, než jak tomu bylo v případě kasační stížnosti žalobců, k níž byl zrušen původní rozsudek městského soudu. V této otázce lze obdobně aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 8 Afs 27/2010 – 94, podle nichž *„jestliže krajský soud v novém rozsudku (poté, co jeho předchozí rozsudek byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen) opětovně zrušil napadené rozhodnutí, nyní ovšem z důvodu, jímž se v předchozím rozsudku nezabýval, je další kasační stížnost žalovaného přípustná [navzdory důvodu nepřípustnosti upravenému v § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]; nepřipustit ji by znamenalo odepřít žalovanému přístup k soudu.“* Lze poukázat rovněž na rozsudek ze dne 8. 4. 2005, č. j. 7 Azs 338/2004 – 106, v němž zdejší soud *a contrario* vyslovil, že *„pokud se stěžovatel v kasační stížnosti podané proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, dovolává stížních důvodů v předchozí kasační stížnosti již jednou uplatněných a Nejvyšším správním soudem věcně přezkoumaných, je kasační stížnost v této části nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.“*

VI.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze k závěru, že byl naplněn tvrzený důvod pro podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., aniž by bylo třeba aplikovat ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost je proto důvodná a Nejvyšší správní soud výrokem I. podle § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil. Nejvyšší správní soud se pak již nezabýval eventuálním kasačním petitem, kterým stěžovatel pro případ, že napadený rozsudek nebude lze zrušit, navrhl, aby bylo vydáno opravné usnesení podle § 54 odst. 4 s. ř. s. či došlo jiným způsobem k nápravě věci.

[26] Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. *„zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, 76 a 78 se použijí přiměřeně.“* Podle § 78 odst. 1 s. ř. s. *„je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.“* Podle odst. 3, 4 a 5 téhož ustanovení *„zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.“*

[27] S výhradou výše uvedeného pochybení neshledal Nejvyšší správní soud jakýkoli důvod odchýlit se od závěrů, vyslovených ve svém rozsudku ze dne 23. 3. 2012 a převzatých městským soudem do napadeného rozsudku, podle nichž je třeba vyhodnotit jako důvodnou námitku likvidačních důsledků žalobami napadených rozhodnutí, neboť žalobcům uložené pokuty nelze vzhledem k jejich výši označit jinak než jako zjevně likvidační. Pokud městský soud pro tuto nezákonnost zrušil napadená rozhodnutí ministerstva, jakož i jim předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, pak se Nejvyšší správní soud s tímto jeho postupem zcela ztotožňuje. Nejvyšší správní soud proto výroky II. až VI. v souladu s ustanovením § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil napadená rozhodnutí žalovaného i jim předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž současně vždy vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému. Co do důvodů tohoto postupu a právního názoru, jímž je žalovaný v dalším řízení vázán, Nejvyšší správní soud plně odkazuje na odůvodnění svého rozsudku ze dne 23. 3. 2012, č. j. 4 Ads 133/2011 – 183, jehož závěry byl vázán rovněž městský soud při vydání napadeného rozsudku. Na správním orgánu tak bude znovu posoudit odpovědnost žalobců za správní delikt, jehož spáchání je jim kladeno za vinu, a ohledně každého z nich vydat nové rozhodnutí, v němž mimo jiné řádně přihlédne k osobním a majetkovým poměrům daného žalobce.

[28] Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. *„zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Rozhodl-li Nejvyšší správní soud současně o odmítnutí návrhu, zastavení řízení, o postoupení věci nebo způsobem podle odstavce 2, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu.“* Na Nejvyšším správním soudu proto bylo, aby rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, jakož i o náhradě nákladů řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti žalovaného rozhodl Nejvyšší správní soud výrokem VII. ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že žalobci neměli ve věci úspěch a žalovanému jako stěžovateli žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, nemají žalobci ani žalovaný právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žalovaného.

[30] O náhradě nákladů řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu, rozhodl zdejší soud výrokem VIII. na základě § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žalobci, žalovaný ani Ministerstvo práce a sociálních věcí nemají právo na náhradu nákladů řízení, které předcházelo zrušenému rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2012. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci je namístě aplikovat § 60 odst. 7 s. ř. s., podle něhož *„jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává.“* Důvody hodné zvláštního zřetele, které odůvodňují závěr, že žalobcům nelze přiznat náhradu nákladů řízení, shledal Nejvyšší správní soud ve skutečnosti, že napadená rozhodnutí správních orgánů sice byla v rámci soudního přezkumu zrušena, tato však nebyla zrušena proto, že by soudy dospěly k závěru, že se žalobci správního deliktu nedopustili, tedy že na základě udělené licence byli oprávněni zprostředkovávat zaměstnání rovněž občanům Evropské unie a dalším osobám, které jsou pro účely zaměstnání (nepřímo) postaveni na roveň občanům České republiky, nýbrž pouze proto, že shledaly důvodnou námitku, že žalobcům uložené pokuty je vzhledem k jejich výši nutno označit za zjevně likvidační. V této souvislosti lze odkázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 20/99, publikováno pod č. U 59/15 SbNU 323 (dostupné z: <nalus.usoud.cz>), v němž Ústavní soud judikoval, že *„je věcí obecného soudu samostatně posoudit - neboť mu to občanský soudní řád výslovně dovoluje - zda v řízení o přezkoumání rozhodnutí správního úřadu přizná či nepřizná náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti, jsou-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele (§ 250k odst. 1 věta druhá občanského soudního řádu). Může tedy i zčásti nepřiznat náhradu nákladů řízení tehdy, když měl - z hlediska petitu - žalobce plný úspěch, avšak ve vztahu k žalobním důvodům nikoliv, resp. jen zčásti.“*

VII.
Posouzení kasační stížnosti Ministerstva práce a sociálních věcí

[31] Po předběžném posouzení splnění zákonných náležitostí kasační stížnosti ministerstva dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně.

[32] Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *„nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.“*

[33] Podle § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. *„kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení.“* Podle poslední věty téhož ustanovení *„zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.“* Podle odst. 4 téhož ustanovení *„se kasační stížnost podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.“*

[34] Podle § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. *„lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.“* Podle § 40 odst. 2 věty první s. ř. s. *„lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek*

lhůty.“ Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. *„lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.“*

[35] V usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010 – 79, publikováno pod č. 2131/2010 Sb. NSS (dostupné z: <www.nssoud.cz>), zdejší soud vyslovil, že *„podání prostřednictvím datové schránky vůči orgánu veřejné moci (§ 18 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů) je učiněno okamžikem dodání datové zprávy do schránky orgánu veřejné moci. Lhůta stanovená soudním řádem správním, výzvou nebo rozhodnutím soudu je zachována, bylo-li podání učiněné vůči soudu prostřednictvím datové schránky nejpozději poslední den této lhůty dodáno ve formě datové zprávy do datové schránky soudu (§ 40 odst. 4 s. ř. s.).“*

[36] Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2012 byl ministerstvu doručován do datové schránky s identifikátorem ID DS: sc9aavg. Z potvrzení o dodání a doručení do datové schránky, vztahujícího se k doručení napadeného rozsudku a k němu ve spise připojeného, se podává, že rozsudek byl ministerstvu doručen dne 14. 6. 2012. Samo ministerstvo v přípise ze dne 18. 6. 2012 (založen pod č. l. 235 spisu městského soudu), kterým požádalo o vyznačení doložky právní moci, výslovně uvedlo, že napadený rozsudek obdrželo dne 14. 6. 2012 prostřednictvím datové schránky.

[37] Napadený rozsudek obsahuje řádné poučení o opravných prostředcích včetně lhůty k podání kasační stížnosti, když se v něm uvádí, že *„proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.“*

[38] Napadený rozsudek byl ministerstvu doručen ve čtvrtek 14. 6. 2012. Zákonná lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti proto počala běžet dne 15. 6. 2012 a marně uplynula ve čtvrtek 28. 6. 2012. K jejímu zachování by tedy bylo třeba, aby kasační stížnost byla ministerstvem nejpozději dne 28. 6. 2012 předána soudu nebo tomuto zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z identifikátoru elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu Nejvyššího správního soudu, založeného pod č. l. 4 spisu, však vyplývá, že kasační stížnost byla ministerstvem podána teprve dne 9. 7. 2012, a to dodáním do datové schránky soudu. Stalo se tak tedy 11 dnů po marném uplynutí zákonné lhůty k jejímu podání.

[39] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost ministerstva byla ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. podána opožděně, přičemž zmeškání lhůty nelze podle poslední věty téhož ustanovení prominout. Nejvyšší správní

soud proto kasační stížnost výrokem IX. odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[40] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ministerstva rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. výrokem X. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost Ministerstva práce a sociálních věcí byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu